Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У 5628/18
21.09.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, мр Николе Китаровића и Снежане Бјелановић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Поповић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, са седиштем у ..., ..., кога заступа Андреа Радоњанин, адвокат из Београда, Булевар Војводе Бојовића 6-8, против тужене Владе Републике Србије - Административне комисије, ради поништаја решења 14 број 031-1507/2018 од 27.02.2018. године, са заинтересованим лицем ББ, из ..., ..., кога заступа Милан Лазић, адвокат из Београда, Ресавска 23, у предмету оглашавања ништавим жига, након закључене усмене расправе дана 20.09.2022. године, у нејавној седници већа одржаној дана 21.09.2022. године донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужилац АА, са седиштем у ..., ..., да заинтересованом лиц ББ, из ..., ..., на име трошкова управног спора плати износ од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Завода за интелектуалну својину 990 број 2014/2204, IR 1144675 од 14.12.2017. године (став 1. диспозитива); свака странка сноси своје трошкове поступка (став 2. диспозитива). Ожалбеним решењем одбијен је захтев предлагача, овде тужиоца, поднет 15.05.2014. године под бројем ... за оглашавање ништавим међународно регистрованог жига IR ... у речи "..." са графичким решењем, носиоца ВВ, овде заинтересованог лица (став 1. диспозитива); усвојен је захтев противника предлагача, овде заинтересованог лица, за накнаду трошкова поступка, па је обавезан тужилац да заинтересованом лицу,

на име трошкова поступка исплати износ од 66.000,00 динара (став 2. диспозитива); захтев тужиоца за накнаду трошкова се одбија (став 3. диспозитива).

У тужби поднетој Управном суду дана 03.04.2018. године, преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост решења туженог због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Навео је да је тужени орган нетачно утврдио да не постоји сличност жигова, јер се жигови морају поредити у њиховој аудитивној, визуелној и семантичкој компоненти, тј. како звуче, како изгледаји и шта значе. Наиме, оба жига садрже идентичну реч "...", из чега следи да су по звучању и значењу у потпуности иста, што значи да од три компоненте жига, две компоненте жигова које поредимо су идентичне, а да у трећој постоје велике сличности. Визуелно, оба знака су стилизована веома слично: великим латиничним, искошеним словима, која нису представљена линеарно, него у широким потезима; оба знака користе комбинацију сличних нијанси јарке црвене боје и беле, те сматра да стилизација оивичењем слова у оспореном жигу, осенченост и придодати декоративни елемент листа изнад слова "..." у општем визуалном утиску о знаковима нису довољно дистинктивни у односу на раније заштићени вербални знак "...". Истакао је да је сама динстиктивност речи "..." раније признатог жига довољна да се касније заштићени знак у истој речи сматра веома сличним, упркос декорацији и стилизацији сенки и ивица, поготову имајући у виду да се ради о истој комбинацији боја. У прилог својих навода позвао се на праксу европских судова, у којима је потврђено да када се знак састоји од речи и фигуративних елемената, елементи речи преовлађују као дистиктивни елемент, у односу на фигуративни, будући да ће просечни потрошач много лакше односити према роби која је у питању, наводећи назив, тј. значење које је у речи, него описивањем фигуративних елемената знака. Према томе, апсурдно је очекивати од просечног потрошача да разликује робу тужиоца и носиоца оспореног жига, тако што ће роба овог другог наводити описно као "..." са црним ивицама слова и зеленим листићима. При томе, органи би требало да знају да се код просечног потрошача, који представља релеватну јавност, утисак о жигу ствара у околности сложених тржишних односа, да потрошачи у свакодневној куповини (поготову робе мање вредности, што је случај са робом из класе за коју је регистрован жиг), не обраћају пажњу на мање разлике међу жиговима, те да је потпуно за очекивати да општи утисак за оба предметна жига, гради онај елеменат који је доминантан, тј. Реч "...". У прилог својих тврдњи тужилац се позивао на праксу српских судова (пресуде Управног суда III-4 У 1252/10 (2007) од 11.06.2010. године, 4 У 3994/10 (2008) од 25.03.2010. године, 2 У 28502/10 од 07.09.2011. године и 1 У 28501/10 од 05.05.2011. године). Указао је да је неспорно да су супростављени жигови регистровани у идентичним класама и да се односе на идентичну робу и услуге, што у сваком случају има директне импликације на могућност стварања забуне у промету. Сходно томе, мањи степен сличности робе или услуга може да буде "компензован" већим степеном сличности између жигова и обратно, те чињеница да се само један елемент оспореног жига разликује визуелно, није довољна да искључи могућност забуне. Посебно је навео да постоји додатна сличност између класе 43. у којој је регистрован жиг тужиоца и класа 29, 30. и 32. у којима је регистрован оспорени жиг, јер у оба случаја је реч о производима, односно услугама које имају за циљ снабдевање људи пићем или храном. Посебно је истакао да се органи нису бавили релевантним делом јавности, односно "просечним потрошачем"

и нису утврђивали могућност настанка забуне у промету, односно довођења знакова у везу. Наиме, првостепени орган је у потпуности пропустио да утврди ко је релевантна јавност, у којим околностима и са којом пажњом релевантна јавност, односно просечни потрошач приступа жиговима. Ово нарочито имајући у виду члан 5. Закона о жиговима, у којем је прописано да услов за поништај жига није само постојање могућности забуне у релевантној јавности, већ се исто може тражити и ако постоји вероватноћа да ће потрошачи довести знакове у везу, а ово је могућност на коју се првостепени орган није ни осврнуо. Посебно је указао да када релевантним делом јавности не бисмо сматрали "просечног потрошача", једна од најважнијих функција жига би изгубила свој смисао, те се позвао на праксу српских судова (решења Привредног Апелационог суда Пж. 1943/13 од 07.03.2013. године, Вишег Привредног суда у Београду Пж. 6005/95, Вишег Трговинског суда Пж. 2384/07 од 21.03.2007. године, Вишег привредног суда Пкж. 267/98 од 10.04.1998. године и пресуду Вишег трговинског суда Пж. 5167/07(1) од 20.03.2008. године) и на уџбеник из Права интелекетуалне својине аутора др Катарине Дамјановић и Владимира Марића. Дакле, суштинска грешка коју су начинили органи је то што нису утврдили ко је просечни потрошач и у којим околностима се просечни потрошач налази када упоређује жигове, јер није очекивано од просечног потрошача да прави разлику између предметних жигова само зато што оспорени жиг има црном оивичено веома слично стилизована слова, а која при томе исто звуче и значе у комбинацији црвене и беле боје у односу на жиг тужиоца, с обзиром да се ради о производима чија куповина не изискује нарочиту пажњу, односно која се не односе на економски скупа добра, већ уобичајена свакодневна добра мање вредности, те је оправдано очекивати да потрошачи поступају са мањом позорношћу, приликом идентификовања производа у потрошачким активностима. У прилог изнетом позвао се на став Врховног касационог суда из пресуде Рев. 297/17 од 25.10.2017. године. Даље је навео да органи нису ценили ни јачину и познатост жига тужиоца, имајући у виду да су жигови тужиоца чувени жигови и да је у погледу репутације и степена препознатљивости међу просечним потрошачима у Републици Србији, као доказ доставио копију истраживања јавног мњења у коме се наводи да је 97,23% испитаника чуло за АА пумпе, тако да АА жигови уживају висок степен репутације и препознатљивости, те да постоји већи степен ризика забуне потрошача. Са ових и других разлога детаљно наведених у тужби, предложио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење у целини и врати предмет надлежном органу на поновно одлучивање, као и да обавеже туженог да му накнади трошкове вођења овог спора и то: на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката износ од 16.500,00 динара, увећан за износ судске таксе на тужбу.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у оспореном решењу, те је предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Посебно је истакао да постоји већи број међународних и национално регистрованих жигова различитих носилаца који садрже вербализам "..." и који су регистровани у истим класама 29, 30. и 32. као и жиг предлачага, а који се налазе у важности за територију Републике Србије. Указао је да се против наведених жигова, иако се састоје из речи "..." и додатног графичког или вербалног елемента не воде поступци пред Заводом за интелектуалну својину, односно тужилац није сматрао да у наведеним аналогним ситуацијама постоји било каква сличност. Стога, истовремена коегзистенција тако

великог броја жигова различитих носилаца који садрже реч "..." у истим класама упућује на низак степен дистинктивности самог вербализма "...", односно околност да више лица користи исти вербализам "...", са различитим графичким решењима за обележавање исте робе, а сви жигови се налазе у важности за територију Републике Србије.

У одговору на тужбу заинтересовано лице ВВ, сада новог пословног назива ББ, је оспорило тужбу и тужбени захтев, наводећи да је решење туженог органа у свему у складу са позитивним законским прописима, те да остаје у свему при наводима из образложења оспореног решења. Посебно је истакао да је тужилац морао да пружи доказе за наводе који се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, па како тужилац такве доказе није пружио, следи да је његов захтев да се утврди ништавим жиг заинтересованог лица одбијен у складу са законом. Са друге стране, тужени и првостепени орган су правилно утврдили да жигови нису истоветни, односно да између жигова тужиоца и заинтересованог лица постоје значајне разлике, те да не постоји могућност забуне у јавности. Посебно је указао да набрајање законских одредаба без достављања конкретних доказа не значи да је тужбени захтев основан. Ово нарочито јер је неспорна чињеница да заинтересовано лице своје сокове (на којима се налази жиг "...") нуди купцима у продајним ланцима, као што је на пример ГГ, док тужилац сокове на којима се налази његов жиг "..." продаје у оквиру бензинских станица. На тај начин је немогуће да се збуни јавност, јер услуге које пружа тужилац и услуге које пружа заинтересовано лице нису исте, нити су у било каквој вези, па потрошачи који купују сокове заинтересованог лица не могу да буду у заблуди да купују сокове тужиоца. Ово додатно значи и да су неосновани наводи тужиоца да је апсурдно од просечног потрошача очекивати да разликује робу тужиоца и заинтересованог лица, јер просечни потрошач и неће долазити у овакву ситуацију, имајући у виду разликовање у услугама, роби и изгледу жигова тужиоца и заинтересованог лица. Поред тога, купци који купују производе заинтересованог лица, односно сокове, су углавном млада лица или деца, јер на великом делу амбалажа заинтересовано лице има и цртане јунаке, који су намењени за децу. Према томе, та лица не могу да буду потрошачи на бензинским станицама тужиоца (где су превасходно потрошачи возачи), па ни на тај начин не може да дође до било какве забуне јавности. Посебно наводи да нису тачни ни наводи тужиоца да тужени није правилно применио материјално право, јер тужени није могао да примени члан 5. Закона о жиговима јер није било места примени ове одредбе, а самим тим ни чл. 59. и 60. истог закона. Имајући у виду наведено, предложио је да суд одбије тужбу, а тужиоца обавеже да му накнади трошкове управног спора и то за састав одговора на тужбу износ од 16.500,00 динара, увећаног за износ судске таксе по одмерењу суда.

Управни суд је применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), одржао усмену јавну расправу дана 20.09.2022. године, у присуству пуномоћника тужиоца, а у одсуству уредно позваних туженог органа и пуномоћника заинтересованог лица, у смислу одредбе члана 38. став 1. истог закона.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој јавној расправи изјавио да

остаје код навода тужбе и тужбеног предлога и додао да је у међувремену Завод за интелектуалну својину својим решењем делимично усвојио захтев тужиоца и утврдио да међународни жиг бр. ... престаје да важи због некоришћења од 07.12.2017. године у целости за робу у класама 29 и 30 Међународне класификције, а делимично остаје да важи за робу из класе 32, и то за воћна пића и воћне сокове и предао суду два примерка решења на која се позвао. Предложио је да суд тужбе уважи и поништи оспорено решење. Трошкове је тражио и определио по врсти и висини, и то за састав тужбе износ од 16.500,00 динара, заступање на расправи у износу од 18.000,00 динара, као и накнаду судксих такси по одмерењу суда.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, након оцене наовда истакнутих у тужби, одговора на тужбу, речи пуномоћника тужиоца са усмене јавне расправе и списа предмета ове управне стварии, нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је тужилац, преко пуномоћника, дана 15.05.2014. године, под бројем ..., поднео предлог за оглашавање ништавим међународно регистрованог жига број ..., носиоца овде заинтересованог лица, у речи "..." са графичким решењем, с обзиром да је предметни жиг сличан аудитивно и визуелно жигу предлагача бр. ..., да се жигови односе на идентичну робу из класа 29, 30. и 32. Међународне класификације, као и да постоји високи степен препознатљивости жига предлагача, те да постоји висок степен ризика настанка забуне код потрошача у погледу жигова странака и да жиг број ... није испуњавао услове за регистровање у смислу члана 5. став 1. тач. 9. и 10. Закона о жиговима. Поступајући по предлогу, првостепени орган је у доказном поступку ценио наводе и доказе предлагача и носиоца оспореног жига достављене током поступка, те је на основу оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, увидом у списе предмета, као и на основу резултата целокупног поступка, утврдио да предлог за оглашавање ништавим жига чији је регистарски број ... није основан, па је на основу члана 7. став 1. и чл. 59-63. Закона о жиговима (“Службени гласник РС”, бр. 104/09 и 10/13) одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења. Ово стога што је првостепени орган у поступку утврдио: да је предметни жиг "..." са графизмом, чији је број ..., носиоца овде заинтересованог лица, регистрован за територију Републике Србије дана 07.12.2012. године и да се налази у важности за класе 29, 30. и 32. Међународне класификације роба и услуга, да је тужиочев жиг број IR ... "...", у графизму, регистрован за територију Републике Србије дана 01.08.2006. године, поред осталог и за робу у класама 29, 30. и 32. Међународне класификације роба и услуга и да предлагач, овде тужилац, има правни интерес за покретање поступка, у смислу члана 60. став 2. Закона о жиговима, јер је носилац раније регистрованог међународног жига број ... и да је тај жиг озбиљно користио у периоду од 2012-2014. године за обележавање следећих производа: кафа, хамбургери, сендвичи из класе 30. Међународне класификације и за робу: воћни сокови из класе 32. Међународне класифиције, док када је у питању остала роба за коју предметни знак регистрован, и то сва роба у класи 29. Међународне класификације, роба у класи 30. Међународне класификације: чај, какао, шећер, пиринач, тапиоко, саго, замена за кафу; брашно и призводи од житарица, хлеб, посластице и слаткиши, леди

сладолед, мед, меласа, квасац, прашак за пециво, со, сенф, сирће, сосови за салате, сосови (зачини), преливи за салате, зачини, лед, мајонез, пасте, ход дог, чоколада, роба у класи 32. Међународне класификације: пива, минералне и содне воде и друга безалкохолна пића, воћни напици, сирупи и други препарати за прављење пића, носилац жига није доказао озбиљно коришћење. У поступку испитивања сличности жигова, орган је поредио робу за коју је регистрован тужиочев жиг бр. ... и за коју је у току поступка доказао коришћење, те је утврдио да је оспорени жиг заинтересованог лица, сложени знак који се састоји од вербалног елемента "..." представљеног штампаним латиничним словима у црвеној боји, оивиченим црном бојом и листићима у зеленој боји позиционираних изнад латиничног слова "...", да се предлагачев жиг бр. ... састоји од речи "..." и графичког решења: реч "..." исписана је белим латиничним словима и налази се на позадини црвене боје оивичене жутом бојом елипсоидног облика. Након тога, првостепени орган је поредио жигове у њиховом укупном изгледу и утврдио да се оба жига састоје од вервализма "...", да се жигови разликују у свом укупном изгледу, да оспорени жиг садржи вербални елемент "..." представљен штампаним латиничним словима у црвеној боји, који су оивичени црном бојом и листићима у зеленој боји позиционираних изнад латиничног слова "...", за разлику од предлагачевог жига, који се састоји од речи "..." исписане белим латиничним словима на позадини црвене боје оивичене жутом бојом елипсоидног облика, те да и поред идентичног вербализма "...", супротстављени знаци садрже дистинктивна графичка решења, која их у целини посматрано чине у довољној мери различитим и да не постоји могућност настанка забуне у релевантној јавности. Првостепени орган је ценио наводе странака који се односе на постојање претходног питања, односно питања престанка због некоришћења старијег жига предлагача, који поступак је покренут дана 30.01.2015. године, али је нашао да исти нису од утицаја на одлуку у овом постуку, имајући у виду да је коришћење жига утврђено на истоветан начин у предметном поступку и наведеном поступку по захтеву за престанак због некоришћења, као и да је став органа да између супротстављених жигова не постоји сличност у смислу одредбе члана 5. став 1. тачка 10. Закона о жиговима, односно да је предметни жиг у време његовог регистровања испуњавао услове за признавање жига. На основу свега изнетог, првостепени орган је одлучио као у ставу 1. диспозитива ожалбеног решења. Имајући у виду да је предлог за оглашавање ништавости жига одбијен, првостепени орган је, у складу са одредбом члана 104. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), одлучио као у ст. 2. и 3. диспозитива ожалбеног решења.

У поступку по жалби, тужени орган је, по разматрању жалбе, ожалбеног решења и списа предмета, закључио да је жалба неоснована с обзиром да је првостепено решење правилно и на закону засновано. Тужени орган је ценио наводе дате у жалби да супротстављени значи садрже идентичну реч “..." која је доминантан елемент знакова, а да се знаци разликују углавном у декоративним, непрепознатљивим елементима, али је нашао да исти нису основани. Ово стога што је правилно првостепени орган утврдио да оспорени жиг садржи вербални елемент "..." представљен штампаним латиничним словима у црвеној боји, који су оивичени црном бојом и листићима у зеленој боји позиционираних изнад латиничног слова "...", за разлику од предлагачевог жига који се састоји од речи "..." исписане белим латиничним

словима на позадини црвене боје, оивичене жутом бојом елипсоидног облика и правилно је извео закључак да и поред идентичнг вербализма "..." супротстављени знаци садрже дистиктивна графичка решења који их, у целини посматрано, чине у довољној мери различитим да не постоји могућност настанка забуне у релевантној јавности. Такође, тужени је ценио и наводе жалбе да је мађарски Завод за заштиту интелектуалне својине дана 26.04.2016. године донео одлуку у корист предлагача, у поступку по предлогу за оглашавање ништавим истог жига, али је оценио да исти нису од утицаја на одлуку у предметном поступку, имајући у виду да се у конкретном случају примењују Закон о жиговима и други прописи који важе на територији Републике Србије и да првостепени орган није дужан да поступа у складу са праксом служби за интелектуалну својину других држава. Поред тога, из садржине саме одлуке произлази да је она донета у поступку по пријави жига, а не у поступку за оглашавање ништавим жига, како се то наводи у жалби. Када су у питању наводи жалиоца да првостепени орган није анализирао какав општи утисак супротстављени знаци стварају код просечног потрошача, да није испитивао да ли постоји могућност довођења супротстављених жигова у везу, као ни да није узео у обзир да се жигови односе на идентичну робу у класама 29, 30. и 32. Међународне класификације, тужени је утврдио да ови наводи нису основани, јер је правилно првостепени орган утврдио да је предлагач свој предлог засновао на одредби члана 5. став 1. тачка 10. Закона о жиговима, којим је прописано да се жигом не може заштитити знак који је истоветан раније заштићеном знаку другог лица за сличну врсту робе, односно услуга, или сличан раније заштићеном знаку другог лица за истоветну или сличну врсту робе, односно услуга, ако постоји вероватноћа да због те истоветности, односно сличности настане забуна у релевантном делу јавности, која обухвата и вероватноћу довођења у везу тог знака са раније заштићеним знаком. Стога, правилно је првостепени орган у поступку испитивања сличности жигова поредио робу за коју је регистрован предлагачев жиг број ... и за коју је током поступка доказао коришћење: кафа, хамбургер и сендвичи из класе 30. Међународне класификције, и за робу: воћни сокови из класе 32. Међународне класификације, утврдио да је предметни жиг број ... регистрован у класи 30. за робу: кафа, која је истоветна оној за коју је предлагач доказао коришћење у тој класи, као и да је у класи 32. регистрован за робу: воћни напици и воћни сокови, која је истоветна или слична оној за коју је регистрован жиг предлагача: воћни сокови, а за коју је доказао коришћење. На основу наведеног, првостепени орган је правилно приступио испитивању сличности знакова и утврдио да између супротстављених знакова не постоји сличност у знатној мери, тако да не постоји могућност настанка забуне у релевантном делу јавности, која обухвата и вероватноћу довођења у везу тог знака са раније заштићеним знаком. Такође, правилно првостепени орган није ценио утисак који знаци остављају на просечног потрошача, већ могућност настанка забуне у релевантној јавности, имајући у виду одредбу члана 5. став 1. тачка 10. Закона о жиговима, која не познаје категорију просечног потрошача, већ релевантне јавности. Тужени је ценио и наводе жалиоца да су његови жигови чувени жигови, али сматра да су ови наводи без утицаја на одлуку у предметном поступку, имајући у виду да чувеност предлагачевих жигова није предмет овог поступка, већ питање сличности његовог жига бр. ... и оспореног жига бр. ... На основу свега наведеног, тужени је, на основу члана 230. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97, 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), одлучио као у ставу 1. диспозитива

оспореног решења. Одлучујући о трошковима поступка, тужени је, на основу одредаба чл. 104. ст. 1. и 2. истог закона, одлучио као ставу 2. диспозитива оспореног решења.

Одредбом члана 5. став 1. тачка 10) Закона о жиговима ("Службени гласник РС", бр. 104/09 ... 44/18) прописано је да се жигом не може заштитити знак који је истоветан раније заштићеном знаку другог лица за сличну врсту робе, односно услуга, или сличан раније заштићеном занку другог лица за истоветну или сличну врсту робе, односно услуга, ако постоји вероватноћа да због те истоветности, односно сличности настане забуна у релевантном делу јавности, која обухвата и вероватноћу довођења у везу тог знака са раније заштићеним знаком.

Одредбом члана 60. истог закона прописано је да се жиг не може огласити ништавим на основу члана 5. став 1. тач. 9) и 10) овог закона ако ранији жиг без оправданог разлога није коришћен у Републици Србији за обележавање робе, односно услуга на које се односи у периоду од пет година пре подношења предлога за оглашавање ништавим, изузев ако је подносилац пријаве каснијег жига био несавестан. У поступку по предлогу за оглашавање жига ништавим, носилац ранијег жига или његов правни следбеник дужан је да докаже да је жиг коришћен (став 3); уз предлог за оглашавање ништавим жига подносе се одговарајући докази (став 4).

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, с обзиром да је у поступку код првостепеног органа, без повреде правила поступка, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, па је правилно примењено и материјално право, када је одлучено као у диспозитиву првостепеног решења. Ово јер је правилно првостепени орган у поступку испитивања сличности жигова поредио робу за коју је регистрован предлагачев жиг број ... и за коју је током поступка доказао коришћење: кафа, хамбургер и сендвичи из класе 30. Међународне класификације, и за робу: воћни сокови из класе 32. Међународне класификације, и утврдио да је предметни жиг број ... регистрован у класи 30. за робу: кафа, која је истоветна оној за коју је предлагач доказао коришћење у тој класи, као и да је класи 32. регистрован за робу: воћни напици и воћни сокови, која је истоветна или слична оној за коју је регистрован жиг предлагача: воћни сокови, а за коју је доказао коришћење. На основу наведеног, правилно је првостепени орган приступио испитивању сличности знакова и утврдио да између супротстављених знакова не постоји сличност у знатној мери тако да не постоји могућност настанка забуна у релевантном делу јавности, која обухвата и вероватноћу довођења у везу тог знака са раније заштићеним знаком. По оцени суда, тужени правилно налази да првостепени орган правилно није ценио утисак који знаци остављају на просечног потрошача, већ могућност настанка забуне у релевантној јавности, имајући у виду одредбу члана 5. став 1. тачка 10. Закона о жиговима, који не познаје категорију просечног потрошача, већ релевантне јавности. Правилан је и закључак туженог да чувеност тужиочевог жига није предмет овог поступка, већ да је предмет овог поступка сличност његовог жига бр. ... и оспореног жига бр. ...

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су исти

неосновани, и као такви, без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога што је тужбом оспорено решење, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању, на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења, с обзиром да, и поред идентичног вербализма "...", супротстављени знаци садрже дистинктивна графичка решења која их у целини посматрано чине у довољној мери различитим, да у релевантној јавности не постоји могућност настанка заблуде. При томе је тужени орган у образложењу оспореног решења правилно оценио жалбене наводе и за ту оцену дао довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Суд је ценио навод пуномоћника тужиоца да је у међуврмеену Завод за интелектуалну својину решењем делимично усвојио захтев тужиоца и утврдио да међународни жиг бр. ... престаје да важи због некоришћења од 07.12.2017. године у целости за робу у класама 29. и 30. Међународне класификације, а делимично остаје да важи за робу из класе 32, и то за воћна пића и воћне сокове, али је нашао да је исти без утицаја на другачију одлуку у овом управном спору, јер је наведено решење донето након покретања овог управног спора и стога нема утицаја на другачије пресуђење у овој управној ствари.

Без утицаја на дргачију одлуку суда је и навод да је мађарски Завод за заштиту интелектуалне својине 26.04.2016. године донео одлуку у корист предлагача у поступку по предлогу за оглашавањем истог жига ништавим, јер првостепени орган у поступцима које води примењује Закон о жиговима и друге прописе који се налазе у важности на територији Републике Србије и није дужан да поступа у складу са праксом служби за интелектуалну својину других држава. Овим тим пре што из садржине саме одлуке произлази да је донета у поступку по пријави жига, а не у поступку по предлогу за оглашавање жига ништавим.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора имајући у виду његов успех у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом члана 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20).

Разматрајући захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, суд је досудио трошкове управног спора у укупном износу од 16.500,00 динара, и то у висини награде адвокату за састав одговора на тужбу, применом тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12 ... 37/21), а на основу одредаба чл. 150,

153. и 154. Закона о парничном поступку, чија је сходна примена прописана одредбом члана 74. Закона о управним споровима, те одлучио као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.09.2022. године, 7 У 5628/18

Записничар **Председник већа - судија**
Јелена Поповић,с.р. **Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ